

L'antic museu, les madones borroses, I el pintar extrem d'avui! Càndid rampell: M'exalta el nou i m'enamora el vell

J. V. FOIX

Del passat ens arriben fragments de la seva realitat, i des del present els anem teixint fins a configurar una memòria.

El nostre propi relat ens ajuda a crear una identitat que ens caracteritza i ens dóna pistes d'allò que volem ser a partir d'un ahir que hem construït des de l'avui.

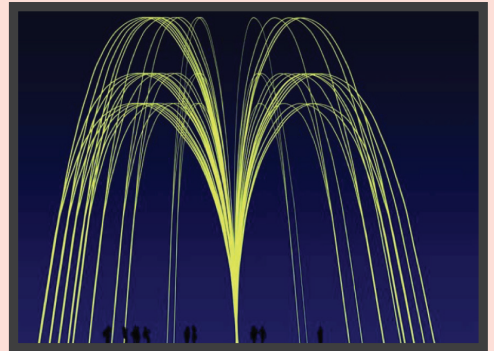
L'artista forma part d'aquest entrellat que ajuda a crear la nostra memòria; però, al mateix temps, des de la seva mirada, pot ajudar-nos a posar en qüestió motius i raons que han fet un determinat relat que ens configura.

L'exposició “Del vell al nou/ Del nou al vell” ens planteja diverses mirades d'artistes i teòrics que ens ajuden a qüestionar la memòria que ens ha arribat per tal d'anar construint una nova realitat.

L'eix bàsic de la mostra creix a cada un dels llocs on es presenta amb una proposta artística, on es reflexiona al voltant d'un aspecte relacionat amb el patrimoni local. En el cas de Cerdanyola l'equip Sitesize va preparar una obra sobre el patrimoni natural de la ciutat “Valldaura”, per a Arts Santa Mònica Carlos Pazos presenta una instal·lació amb el nom Out of Limbo, una mirada reflexiva sobre l'exposició feta al mateix espai fa 25 anys, posteriorment la mostra es presentarà a l'Institut d'Estudis Ilerdencs de Lleida amb una nova peça a determinar.

Fina Duran
Comissària

ENTRE L'OBLIT I EL RECORD. LA DIFÍCIL MEMÒRIA



Ecos, de Carles Buigas
Tom Carr

Volem, des de fa segles, recordar el que ha passat i evitar que l'oblit destrueixi aquelles coses que sembla que han de ser recordades. Perquè el més natural, convé remarcar-ho, és l'oblit: oblidem coses en una proporció extraordinàriament més alta que aquelles que recordem. Per això, ens fa mal que se n'oblidin algunes que haurien de ser recordades.

Actualment som, de ple, en una cultura històrica, marcada pel que Paul Ricoeur ha anomenat “frenesi documental”. I aquest debat no és pas només una temàtica d'especialistes: només cal pensar en les polèmiques al voltant de les “memorial laws” dels Estats Units, les “lois mémorielles” de França o, aquí, la Llei de la memòria històrica.

Estem obligats a triar entre aquests dos absoluts, igualment inhumans: oblidar-ho tot i sepultar-ho en l'oblit o recordar-ho tot i que el passat esborri la possibilitat del present. Enmig, és clar, la cultura, la tria. La selecció del que ha de ser memorable perquè ens defineix. Sense aquest esforç, la humanitat no és sinó una ombra.

World Thing Museum
Jordi Tolosa



La voluntat de comprendre. Filosofia en minúscula

Xavier Antich,
(Editorial Arcadia)

Història de l'art
sense noms
Jesus Galdon



Libro Celda 157
Proyecto para cárcel abandonada
Patricia Gomez i M. Jesus Gonzalez



Hospital 106
Isabel Banal i Jordi Canudas



PATRIMONI PER CONSTRUIR IDENTITATS

La conservació del patrimoni resideix en una acció parcial, fragmentada, violenta, estretament vinculada als processos d'arxivament i memòria i a la condició destructora que els defineix. Patrimoni és allò que no s'ha destruït, allò que ha dominat o allò que ha resistit. Però patrimoni és també sovint sinònim del llegat del poder, construccions monumentals i peces precioses.

Les pràctiques artístiques han indagat en la possibilitat de recuperació de la memòria, de la pura vida, sense

jerarquies. Aquesta mirada, més democràtica, para atenció als oblits, les ocultacions i les omissions, que s'animen a través de les connexions interrompudes, esbiaixades o soterrades i s'hi arrelen amb força com una actitud de resistència.

El canvi de situació de qui mira possibilita el sorgiment de distàncies crítiques diverses i posa en qüestió els criteris dominants. La memòria històrica basada en la cronologia i la linealitat del temps entra en crisi per donar pas a una concepció més horitzontal del patrimoni i en construcció constant. Així, el patrimoni es revela com una eina per pensar el passat, però també per incidir en un futur en el qual col·lectivament hem decidit que estigui present impedit-ne la destrucció.

Mercè
Alsina

Arts Santa Mònica
Centre de la creativitat

La Rambla, 7
08002 Barcelona
T 935 671 110
artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure
De dimarts a dissabte, d'11 h a 21 h
Diumenges i festius, d'11 h a 17 h
Dilluns tancat

Visites guiades sense inscripció prèvia
Dissabtes a les 18 h i diumenges a les 12 h

Grups
Contacte:
T 935 671 110
coordinacioasm@magmacultura.net

Crèdits Exposició

Comissariat Fina Duran
Disseny gràfic El Local Gerard Llimós
Disseny i direcció muntatge EQUIP

Arts Santa Mònica

EXPOSICIONS. Coordinació general Roger Vinent Arnau. Assistent Teresa Martelo.
Edicions Cinta Massip. Assistent Silja Pálmarsdóttir. Direcció tècnica Xavier Roca.
ACTIVITATS. Coordinació general Marta Garcia. Àrea tècnica Eulàlia Garcia.
ADMINISTRACIÓ. Responsable de gestió Cristina Güell.
Àrea d'exposicions Mònica Garcia Bo. Secretaria de direcció Chus Couso
COMUNICACIÓ. Coordinació general Jordi Miras Llopert.
Web i xarxes socials Luis Villalón Camacho. Difusió Juanjo Gutiérrez

En coproducció



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

SANTAMONICA



Catalunya en miniatura
Mariona Moncunill

COM DEFINIM LA NOSTRA REALITAT?

A la realitat hi caben totes les realitats imaginables. La realitat és interpretable. Tota definició de realitat pot ser parcial, interessada, tendenciosa... Amb aquesta premissa, una reproducció exacta i fidel de la realitat és sempre inexacta.

Un parc temàtic serveix de pretext per reflexionar al voltant d'una imatge concreta d'un país, dels seus habitants i del seu territori. Monuments, edificis, construccions i paisatges han estat seleccionats amb voluntat de crear una imatge utòpica d'un país, transmissora d'uns valors determinats. Ni tan sols expliquem la nostra visió de la realitat. Mostrem una visió ideal —i per tant irreal— de la nostra realitat. De quina manera ens expliquem al món? Com definim la nostra realitat? Som realment allò que diem que som? Som qui som o som qui diem que volem ser? Com s'explica la nostra història?

Ensenyem només allò que ens agrada. La pròpia condició humana ens hi obliga. Els interessos econòmics i polítics ens hi empenyen. Tota visió de la realitat és parcial, fins i tot aquest text, i fins i tot la realitat expressada en aquest documental.

Bernat
Puigdollers

ENS HAN ROBAT LA HISTÒRIA; ENS LA ROBEN, ENCARA



Estat Nació
Daniela Ortiz / Xose Quiroga

La història no existeix. Ens l'han robada. Ens l'estan robant ara mateix, sense que ens n'adonem. Tots els nostres pensaments i totes les nostres accions quedaran arraconades en l'oblit. Potser, al cap dels anys, algun historiador en recuperarà una anècdota mal contextualitzada. Però haurem estat eliminats del nostre present, extingits, foragitats de qualsevol crònica. O pitjor, encara: serem neutralitzats, com tots aquells lluitadors o tots aquells artistes que són col·locats al museu com un mausoleu, propici per a la veneració, per al culte de l'art —de la història de l'art— com una cosa sagrada, domesticada, submissa.

El passat mai no mor, ni tan sols ha passat.

William Faulkner

Els lladres de la història volen obediència, volen control. Desposseeixen el passat de conflictes o els fagociten per tergiversar la realitat. Les dones i els homes del carrer som condemnats per jurats d'indoctes i tribunals de vells: ells han marcat els rastres d'allò que hem de saber. Encara ho fan.

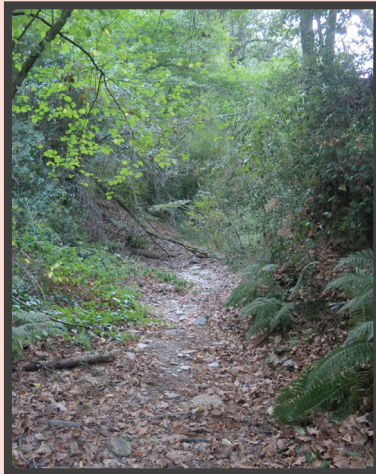
Els lladres de la història ens inoculen un Alzheimer col·lectiu. Per això hem d'exercir la memòria rebel. I desemmascarar els robatoris del passat, de tots els passats i de tots els presents furtats.

Joan M.
Minguet

CREAR UN FUTUR, UNA ESCLETXA ENTRE EL PASSAT I EL PRESENT

Sovint, els equipaments destinats a la difusió artística es veuen davant la dicotomia de definir-se en funció d'una línia imaginària que delimita i separa l'art contemporani d'aquell que anomenem històric, o que fa referència al nostre passat. Podria semblar que conservar, investigar i difondre el patrimoni entraria en contradicció amb potenciar la creació artística actual, i amb aquesta febre catalogadora, que sembla bullir davant la dissidència i la diferència d'allò que no podem etiquetar, ens veiem abocats a la tria entre passat i present.

Valldaura
Sitesize

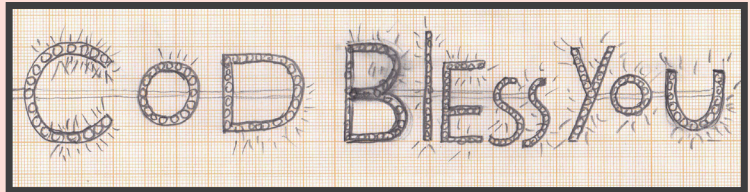


El petit i jove Museu d'Art de Cerdanyola ja va néixer en rebel·lia, encabint dins una esplèndida caixa de vitralls modernistes. De fet, aquest diàleg entre reivindicació del patrimoni artístic identitari i la creació contemporània no localista ha estat el *life motive* d'un equipament que reivindica la triple funció de museu, petit centre d'art contemporani i centre sociocultural obert al seu entorn. En aquest sentit, el col·lectiu Sitesize esdevé un mediador ideal per reforçar aquests lligams i oferir-nos una mirada directa sobre el nostre territori i el passat que ens defineix. Format per Elvira Pujol i Joan Vila Puig, Sitesize manté una vinculació amb el

passat artístic local. El projecte de Sitesize ens planteja la pregunta de com definim el patrimoni i com "l'acotem". Aborda el relat que construïm a partir de la significació que atorguem a allò que "patrimonialitzem". Parteix d'un passat gairebé mític, amb referents toponímics, i s'endinsa en les creences populars que connecten amb un folklorisme contemporani, per acabar davant la ferida paisatgística d'un urbanisme agressiu: una antiga granja cooperativista d'època modernista que esdevé un sanatori tuberculós després de la Guerra Civil i que actualment és un complex que acull diverses institucions, tot trencant el paisatge de la Serra de Collserola.

Sitesize experimenta a partir de l'establiment de connexions emocionals i creatives: "Proposem la possibilitat d'interrogar el patrimoni des del territori i el paisatge com una mirada que pot obrir aproximacions diferents". És una mirada que ens acostava als infinits relats de la nostra identitat.

Txema
Romero



Out of limbo
Dibuix preparatori 2017
© Carlos Pazos, A+V Agencia
de Creadores Visuales, 2018

CARLOS PAZOS: TO BE *SOUVENIR*

*La direcció i coordinació
artística del muntatge ha estat
realitzada per Antrón Gómez.
DISCOZOMBIE és una peça
sonora de D J WACCA,
realitzada a partir de retalls
musicals seleccionats per CP.
El loop "Muy Aburrido" ha
estat rodut i muntat per Victor
Pérez Ballester.*

Del vell al nou i del nou al vell, d'aquelles paraules de Foix a l'obra de Carlos Pazos. El viatge vital i professional entre dues exposicions a l'Arts Santa Mònica: "Carlos Pazos. Un elefant als llimbs" (1993) i l'actual obra: "Out of Limbo" (2018) ens permet veure com el propi artista descriu, pateix el pas del temps. Ara, Pazos, irònic i lúdic com sempre, se sent fora d'un espai físic i mental "encotonat" i fictici. La instal·lació és un passadís, el camí de l'expulsió per on sortir d'aquella "Pazoslandia" dels inicis dels noranta. L'elefant al llimbs. L'elefant com figura que suplanta l'artista. Els llimbs infectats per Pazos de tot allò que estimava de l'infern i del paradís. Començava una narració possible. I ara, avorrit, arriba la sortida a través d'un camí "familiar".

Obra impregnada d'un marcat i dolorós sentit temporal, dels seus efectes en la mirada, en el cos, la nostàlgia, la pèrdua...el desgast de la vida. El Patrimoni Popular proveeix d'objectes, de trastos, els encaixos d'unes instal·lacions on Pazos escriu i narra, conta i diu. Memòria d'allò viscut, o no, de simulacions, atmosferes, ecosistemes d'objectes-record proustians. Acumulacions de relats, de títols, de naufragis. Encaix d'objectes, escenificacions, parcs d'atraccions, espais d'antirealitat i climes d'un temps perdut. Un imaginari que retorna, un temps i una trajectòria feta de cercles, una mena d'etern retorn. Versionar, adaptar, fer *remakes*, reelaborar, modificar. No parlem d'evolució. Entre el cos i l'objecte, entre el simulacre i el no res.

Els *souvenirs* dels records, matisa de forma tautològica Pazos, com matèria sòlida de la memòria personal. L'objecte desposseït de la funció primera per tornar-lo dotar de nous sentits i associacions a partir del *collage*. Frases i llenguatge popular com a títols. L'artista acumulador que troba, que diu a través de l'objecte-paraula sempre tornat a carregar de significacions pròpies, que li permet descriure el conflicte, construir el silenci perfecte, afirmar la inutilitat d'una poètica entre la identitat i el record.

Jaume
Reus

del 15
de febrer a
l'1 d'abril

DEL
VELL
AL
NOU
DEL
NOU
AL
VELL

Generalitat
de Catalunya

SANTAMONICA